

مقالات

موانع اداری سرمایه‌گذاری خارجی در کشورهای در حال پیشرفت

بخش سوم

ژاک موریس (Jaques Mourisset)
اولیویه لومنگانو (Oliver Lumenga Neso)

می‌کردند، زمینه را برای سرمایه‌گذاری نامساعدتر و دشوارتر می‌ساختند.

اتخاذ چنین رویکردی از سوی دولت‌ها می‌تواند نشانه بی‌میلی و یا ناتوانی دولت‌ها در راستای تدوین قوانین و مقررات خاص عملکردها و فعالیت‌های شرکتی تلقی گردد. سطح این هزینه‌های اداری رابطه مستقیمی با میزان فساد و رشوه‌خواری و رابطه معکوس با کیفیت دولت، درجه باز بودن نظام اقتصادی و سطح دستمزدهای عمومی دارد. این روابط ما را به این نتیجه می‌رساند که باید یک سری تحولات اداری گسترده و کلی در حیطه‌هایی مانند آزاد سازی تجاری و مالی، مبارزه علیه فساد و بهبود وضعیت ادارات دولتی صورت داد.

اینک به ادامه مطلب توجه فرمایید. اطلاعات مربوط به زمان و کارمزدهایی که سرمایه‌گذاران محلی و خارجی برای سرمایه‌گذاری خود می‌پردازند، در جدول شماره سه ارائه شده است (جدول‌های شماره یک و دو در شماره قبل چاپ شده است). در این جدول، ترتیب قرار گرفتن کشورها براساس پایین و بالا بودن این هزینه‌ها

هزینه‌های مربوط به دستورالعمل‌های اداری ایجاد و اجرای کسب و پیشه، در بین کشورهای مختلف از تنوع قابل توجهی برخوردار بوده است. مهمترین موانعی که در این امر باعث وقفه و تاخیر می‌شود، بیشتر حول محور امکان دراختیار گرفتن زمین مناسب برای کار و همچنین، اخذ مجوز ساختمان سازی متمرکز بود و در بسیاری از کشورهای مورد بررسی، این کار بیش از دو سال طول کشید. کشورهایی که هزینه‌های اداری بیشتری را بر این فعالیت‌ها تحمیل

اشاره

تجربه‌های اخیر در سطح بین‌المللی نشان می‌دهد که وجود دستورالعمل‌ها و الزامات پیچیده اداری مورد نیاز برای ایجاد و پیشبرد یک حرفه جدید، باعث بروز اختلال و در نتیجه، کاهش سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی می‌شود. موریس و لومنگانو در این بررسی کوشیده‌اند مجموعه اطلاعات جدیدی را در مورد هزینه‌های اداری پیش روی سرمایه‌گذاران خصوصی در ۳۲ کشور در حال پیشرفت فراهم آورند. البته، کلیت اطلاعات گردآوری شده، به مراتب گسترده‌تر و متنوع‌تر از بررسی موجود است زیرا تنها شامل اطلاعات مربوط به روش‌های کلی و ثبت از قبیل به ثبت رساندن حرفه‌ای جدید و ثبت مالیاتی نیست، بلکه شامل اطلاعاتی در زمینه مقررات مربوط به توسعه محل کار، روش‌های واردات و بازرسی‌ها نیز می‌گردد. همچنین این اطلاعات حاوی معیارها و مقیاس‌های خاصی مانند تعداد دستورالعمل‌ها، هزینه‌های پولی مستقیم و زمان مورد نیاز برای ایجاد و انجام آن حرفه نیز می‌گردد.

می‌باشد. شایان ذکر است که ما کشورها را به گونه‌ای در جدول‌ها قرار داده‌ایم که اشتباهات و تفاوت‌ها در تفسیر اطلاعات مربوط به هر کشور به حداقل برسد. با دیدی کلی به این جدول، در می‌یابیم که کشورهای زامبیا، ماداگاسکار و هند برای سرمایه‌گذاران محلی بسیار ارزان و کم هزینه هستند در حالی که در رومانی، اردن، اسلوونی و نیجریه، سرمایه‌گذاری برای سرمایه‌گذاران داخلی بسیار پرهزینه و گران است. کل هزینه‌های اداری برای سرمایه‌گذاران خارجی در آفریقای جنوبی، زامبیا و شیلی تقریباً پایین اما همین هزینه‌ها در کشورهای ترکیه، موزامبیک و رومانی بیش از ۵۰۰۰ دلار است. وجود چنین تفاوت‌های شگرفی بین کشورهای مختلف می‌تواند علت پراکندگی FDI (سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی) را در کشورها توجیه کند. وجود این تفاوت‌ها، ممکن است ناشی از وجود رشوه‌های کلان در سلسله مراتب اداری باشد که به منظور جلوگیری از نوبت اعطای مجوز پرداخت و دریافت می‌شود. هر چند یک سرمایه‌گذار می‌تواند سرمایه‌های خود را در هر جایی که کار گیرد، اما او شخصاً میل دارد در جایی که کمترین هزینه و کمترین میزان مقررات دست و پاگیر در آنجا وجود داشته باشد، سرمایه‌گذاری کند.

یادآوری

الف- هزینه‌های کل به صورت زیر تعریف می‌گردد: تاخیرها (به همراه ضررهای مالی ناشی از آنها) + هزینه‌های مستقیم مربوط به هر کدام از مراحل در هر کدام از کشورها. در تعیین این هزینه‌ها، فرض کلی بر آن است که سرمایه‌گذاران محلی از فرصتهایی برابر با سرمایه‌گذاران خارجی برخوردارند.
ب- برای سرمایه‌گذاران خارجی، ما از GDP میانگین روزانه کشورهای OECD به عنوان معیار سنجش استفاده کرده‌ایم. عامل زمان برای سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی، ارزش متفاوتی دارد. عامل زمان

برای سرمایه‌گذاران خارجی بسیار ارزشمند و تعیین‌کننده‌تر است و هرگونه اتلاف وقت، هزینه‌های بیشتری به دنبال خواهد داشت به طوری که تاخیر، باعث بروز بیش از ۸۰ درصد کل هزینه‌های سرمایه‌گذاران خارجی می‌گردد و این در حالیست که این رقم برای سرمایه‌گذاران محلی فقط ۳۰ درصد می‌باشد. این تفاوت‌ها را می‌توان این‌گونه تعبیر کرد که سرمایه‌گذاران خارجی به هیچ وجه تاخیرهای طولانی مدت را نمی‌پذیرند و ترجیح می‌دهند سرمایه‌های خود را به کشورهای صنعتی سرازیر کنند.

در یک نظام سیاسی خودکامه،

رانت‌ها با توجه به منافع

گروه‌های ذینفع و احزاب سیاسی

که خواهان رکود بازار هستند،

شکل می‌گیرد (اغلب اوقات بیش

از نرخ واقعی) توجه به درجه

بازبودن و گشودگی نظام مالی و

تجارت نیز می‌تواند در این میان

تعیین‌کننده باشد.

ما این بخش را با چند نتیجه‌گیری کلی مربوط به داده‌های موجود به شرح زیر به پایان می‌بریم:

اولاً، به نظر می‌رسد که کشورهایی که دارای بیشترین مراحل اداری و دستورالعمل اداری برای ایجاد یک حرفه جدید هستند، لزوماً همان کشورهایی نیستند که دارای بیشترین تاخیرها و هزینه‌ها می‌باشند.^(۱) به عنوان مثال، لتونی نسبت به نیجریه دارای دستورالعمل‌ها و مراحل اداری بیشتر و پیچیده‌تری است اما میزان کارآمدی و جذب سرمایه‌گذاری‌های خارجی در این کشور بیشتر و پربازده‌تر است.^(۲) لذا، این احتمال وجود دارد که تعداد مراحل موجود منعکس-کننده میزان توجه دولت به منافع شهروندان

و حمایت از آنها باشد در حالی که تاخیرها و هزینه‌های مربوط به آن می‌تواند به عنوان معیار و مشخصه توانایی یا تمایل دولت برای پاسخگویی به تقاضاهای سرمایه‌گذاران در نظر گرفته شود.

یکی دیگر از نتایجی که از بررسی این اطلاعات متبادر به ذهن می‌شود، این است که دولت‌ها به این دلیل موانع متعدد و مراحل پیچیده‌ای بر سر راه سرمایه‌گذاری خارجی قرار می‌دهند که نمی‌توانند یا نمی‌خواهند خود را در امور شرکت‌های خصوصی دخالت دهند. اطلاعات و داده‌های ما گواه بر آنند که یک رابطه مستقیم و همگرایی قابل ملاحظه بین دستورالعمل‌های عملیاتی و ثبت از یک سو و تعداد مراحل (۰/۲۱)، زمان (۰/۵۸) و هزینه‌های مستقیم (۰/۶۰)، از سوی دیگر وجود دارد.

موانع اداری: چرا؟

توضیحات و استدلال‌های متعددی برای وجود تفاوت‌های شگرف بین کشورها از لحاظ تعداد موانع اداری وجود دارد. اگر بسیاری از آگاهان و صاحب‌نظران توجه خود را به جنبه‌های تشریفاتی، اداری، فناوری و سازمانی این قضیه معطوف کرده‌اند، دلیل خوبی برای کارشان داشته‌اند و آن اینک می‌خواهند توسعه و پیشرفت را برای کشورهای در حال پیشرفت به ارمغان بیاورند و برای این کار می‌کوشند تا سرمایه‌های خارجی بیشتری به داخل کشورها جذب کنند. ما معتقدیم که دلایل عدم موفقیت کشورهای در حال پیشرفت برای جذب سرمایه‌گذاری‌های خارجی، ریشه در ویژگی‌های بنیادین آن کشورها دارد. بنابراین، پیشنهاد می‌شود برای توجیه میزان و تعداد مراحل و هزینه‌های جانبی، باید عوامل ساختاری و بنیادین از قبیل نظام سیاسی حاکم بر دستمزدهای عمومی و نظام حقوقی و قضایی کشورها را مورد بررسی و کنکاش قرار داد. توجه به این عوامل، به ما این امکان را می‌دهد تا درک بهتر و روشن‌تری از موفقیت یا شکست دولت‌ها در

رفع موانع اداری بر سر راه سرمایه‌گذاری خارجی به دست آوریم.^(۳)

در صورت عدم وجود یک مدل تحلیلی جامع و مدون که تمام عوامل تعیین‌کننده هزینه‌های اداری سرمایه‌گذاری را در برگیرد، ما از کتب و مقالات موجود استفاده کردیم و به جای توجه بیش از حد به تعداد مراحل و دستورالعمل‌های اداری، به هزینه‌ها و زمان تلف شده در هر مرحله توجه داشته‌ایم. ما کوشیدیم مانند مندرجات جدول شماره سه، هزینه‌های پیش روی سرمایه‌گذاران داخلی را با هزینه‌های سرمایه‌گذاران خارجی مقایسه کنیم. کنترل دقیق میزان توسعه در راس اهداف ما قرار داشت و معیار ما در این حالت، تقسیم هزینه‌های سرمایه‌گذاری بر GDP هر کدام از کشورها بوده است. نتیجه همان شد که ما انتظار داشتیم.

رابطه‌ای مثبت و قوی بین سرمایه‌گذاری خارجی و توسعه

اقتصادی: در ضمن، به این نتیجه رسیدیم که تحقیقات ما در مورد متغیرهای سیاسی و سازمانی، بدون توجه به عامل نظارت بر درآمد، کاری عبث و بیهوده خواهد بود. ما در این راه، از همان روشی استفاده کردیم که جانکوف در تحقیق سال ۲۰۰۲ خود از آن پیروی می‌کرد.

گزینش متغیرهای اصلی که اطلاعاتی کافی و موثق در مورد آنها موجود بود نیز کاری بسیار مهم به شمار می‌رود. انتظار داشتیم متغیرهایی مانند سطح فساد یا فقدان حاکمیت مطلوب، تاثیر زیادی بر هزینه‌های اداری داشته باشد و یا اینکه تشریفات اداری و عوامل سیاسی در این بین تعیین‌کننده باشند. وجود فساد و رشوه‌خواری هم می‌تواند علت وجود موانع و مراحل متعدد اداری باشد و هم معلول آن. یافته‌های ما که این رابطه علت و معلولی را مورد تاکید قرار می‌داد و ما را به این نتیجه رساند که اگر دولت بخواهد از سطح فساد و رشوه‌خواری در کشور بکاهد، باید امکان گذشتن آسان از مراحل و سلسله مراتب اداری را فراهم سازد. در همین راستا،

می‌توان ادعا کرد که میزان آزادی‌های سیاسی می‌تواند بر ظرفیت‌ها و توانایی‌های بوروکراتیک و سازمانی بیفزاید.

در یک نظام سیاسی خودکامه، رانت‌ها با توجه به منافع گروه‌های ذینفع و احزاب سیاسی که خواهان رکود بازار هستند، شکل می‌گیرد (اغلب اوقات بیش از نرخ واقعی) توجه به درجه بازبودن و گشودگی نظام مالی و تجارت نیز می‌تواند در این میان

به نظر می‌رسد که کشورهایی که دارای بیشترین مراحل اداری و دستورالعمل اداری برای ایجاد یک حرفه جدید هستند، لزوماً همان کشورهایی نیستند که دارای بیشترین تاخیرها و هزینه‌ها می‌باشند.

تعیین‌کننده باشد. بنابراین، در یک کشور باز، میزان هزینه‌های اداری به مراتب کمتر است. فرآیند آزادسازی، سیاستمداران را وادار می‌سازد در سیاستگذاری‌های خود، گروه‌های بیشتری را دخیل سازند و مثلاً با وارد کردن بوروکرات‌ها در فرآیند سیاستگذاری، از هزینه‌های اداری بکاهند. (برای توضیحات کامل‌تر، به Wei ۲۰۰۰ مراجعه کنید). تمام این مباحث ما را به این امر رهنمون می‌سازد که اگر میزان دستمزد و حقوق کارمندان ادارات در سطح پایین و ناچیزی باشد، امکان افزایش رانت‌خواری و در نتیجه، افزایش هزینه‌های اداری وجود خواهد داشت. نظام حقوقی و قضایی کشور نیز تا حدی بر سرمایه‌گذاری‌ها در داخل کشور تاثیر می‌گذارد و هزینه‌های اداری آنرا تحت‌الشعاع قرار می‌دهد. در نهایت باید به گزینه‌ها و ویژگی‌های منطقه‌ای اشاره کنیم که می‌تواند

منعکس‌کننده تفاوت‌ها و تمایزها در عوامل فرهنگی یا سلاطین مختلف باشد یعنی عواملی که ممکن است بر شکل‌گیری قوانین و مقررات خاص سرمایه‌گذاری و ثبت شرکت‌های خصوصی و فعالیت آنها تاثیر بسزایی بگذارد.

برای بررسی تجربی رابطه بین کل هزینه‌های اداری و متغیرهای فوق، تصمیم گرفتیم به جای بررسی‌ها و مطالعات میدانی از تجزیه و تحلیل‌های ساده استفاده کنیم، آن هم به سه دلیل:^(۴)

اول این که، ما نمی‌توانیم مشکلات مربوط به پراکندگی و پیچیدگی روابط بین هزینه‌های اداری و سایر متغیرهای موجود را توضیح دهیم که دلیل این ناتوانی، عدم وجود مشاهدات و اطلاعات کافی در این مورد بود.^(۵) به عنوان مثال، همانطوری که قبلاً هم اشاره شد، فساد و رشوه‌خواری می‌تواند هم علت و هم معلول وجود هزینه‌های بالای اداری باشد.

دوم اینکه، این امکان وجود دارد که هم متغیرهای سیاسی و هم هزینه‌های اداری تحت تاثیر عوامل تاریخی یا فرهنگی عمیق‌تری شکل گرفته باشند.

سوم این که، وجود یک رابطه خاص بین بعضی از متغیرها، پیش‌بینی و برآورد متغیرها را امکان‌پذیر می‌سازد (مثلاً آزادی‌های سیاسی و سطح فساد تا حد زیادی با هم در ارتباط هستند). با وجود این، هر چند چنین تحلیل‌هایی تنها می‌تواند دیدی کلی و مختصر از روابط بین متغیرها به ما ارزانی دارد، اما می‌تواند انگیزه‌ای شود برای تحقیقات آینده و مطالعات آتی در این زمینه.

منابع

از شاخص بین‌المللی شفافیت (ترانسپارنسی) برای سنجش و اندازه‌گیری سطح فساد استفاده می‌شود که از همین شاخص برای جدول شماره چهار نیز استفاده شده است. برای اطلاعات مربوط به حاکمیت از تحقیق کافمن، کرای و زویدو-لوباتون (Kauffman, Kruey and

Zoido-Lobaton در سال ۲۰۰۱ استفاده شده است. درجه آزادی در هر کشور با Freedom house تعریف می‌شود و شامل برخورداری مردم و شهروندان از حقوق سیاسی، آزادی‌های مدنی و غیره است. میزان باز بودن و گشودگی نیز با مقایسه نسبت تجارت به تولید ناخالص داخلی (GDP) به عنوان شاخص اصلی توسعه به دست می‌آید و شامل حقوق سرمایه و ثروت، کنترل نرخ ارز، ثبات قیمت‌ها و جریان‌های تجاری غالب می‌باشد. هر جا نتوانستیم دستمزدهای عمومی را به دست آوریم، به ناچار از دستمزدهای میانگین آن کشور که در سالنامه ILO به چاپ رسیده بود و همچنین، از اطلاعات مندرج در کتاب‌های منتشره در بانک جهانی استفاده کردیم. در این زمینه کوشیدیم کشورها را براساس مبنا و خاستگاه قوانین تجاری طبقه‌بندی کنیم. در نهایت، باید اضافه کرد که کلیه کشورها در دو بخش آفریقایی و غیرآفریقایی طبقه‌بندی شده‌اند.

جالب‌ترین جنبه یافته‌های تجربی موجود در این تحقیق این است که تمام آنها بر این امر تاکید می‌کنند که کاهش هزینه‌های اداری در نظام‌های اقتصادی فاسد و بسته بسیار دشوار و سخت خواهد بود. کسانی که خواستار اصلاح و تغییر این اوضاع هستند نیز از سوی بوروکرات‌ها و شرکت‌های رانت طلب، تحت فشار قرار می‌گیرند. همبستگی منفی بین هزینه‌های اداری و فساد (و همچنین حاکمیت) علاوه بر اینکه به معنای وجود سطوح بالای فساد است، باعث افزایش هزینه‌های اداری و تاخیرهای طولانی و پرهزینه برای سرمایه‌گذاران می‌شود. این امر می‌تواند نشانگر آن باشد که هر چقدر یک کشور از شفافیت و اطلاع‌رسانی بهتری برخوردار باشد، هزینه‌های اداری پیش روی سرمایه‌گذاران در آن کشور کمتر خواهد شد. برعکس، در کشوری که شاهد درصد بالای فساد و رشوه‌خواری در سطح ادارات و نهادهاست، دولت نخواهد توانست درآمد چندانی را از محل اخذ مالیات

از سرمایه‌گذاری و فعالیت‌های تجاری به دست آورد.^(۶) این امر، تنها زمانی به حقیقت می‌پیوندد که سطح فساد در ادارات دولتی تا حد زیادی کاهش، وضعیت جمع‌آوری مالیات‌ها بهبود و البته، هزینه‌های اداری نیز کاهش چشمگیری یابد.

لازم به ذکر است که ما در جریان تحقیقات خود دریافتیم که هزینه‌های مربوط به موانع و مراحل اداری در کشورهایی که دارای نظام‌های سیاسی آزاد و مردمی بودند، به مراتب کمتر از سایر کشورها می‌باشد، زیرا در این کشورها سیاستمداران و بوروکرات‌ها،

تمام این مباحث ما را به این امر رهنمون می‌سازد که اگر میزان دستمزد و حقوق کارمندان ادارات در سطح پایین و ناچیزی باشد، امکان افزایش رانت خواری و در نتیجه، افزایش هزینه‌های اداری وجود خواهد داشت.

فرصت کمتری برای رانت‌خواری پیدا می‌کند.^(۷)

ضریب همبستگی مثبت بین گشودگی و باز بودن نظام مالی و هزینه‌های اداری، این پرسش را متبادر به ذهن می‌سازد که چرا در نظام‌های اقتصادی بسته‌تر برخی از شرکت‌های قدیمی و صاحب نام از وجود موانع اداری و هزینه‌های بالای اداری حمایت می‌کنند؟ در چنین نظام‌های اقتصادی بسته‌ای، وجود هزینه‌های گزاف برای ثبت و آغاز یک حرفه جدید، شرکت‌های قدیمی و صاحب نفوذ در حکومت را از شر تازه واردان و رقبای جدید در امان نگه می‌دارد.^(۸)

وجود موانع اداری اندک و کم‌هزینه باعث تشویق و تحریک FDI (سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی) می‌گردد و این سرمایه‌گذاری‌ها باعث به وجود آمدن یک

چرخه مجاز می‌شود. ذکر این نکته خالی از لطف نیست که شاخص باز بودن تجارت (که براساس GDP سنجیده می‌شود) همبستگی چندانی با متغیرهای میدانی مربوط به هزینه‌های اداری ندارد. سایر نتایج را نیز می‌توان به صورت زیر خلاصه کرد: دستمزدهای متوسط تا حدی بر میزان هزینه‌های اداری تاثیرگذارند و لذا حمایت دولت از کارمندی که از دستمزدهای پایینی برخوردارند، می‌تواند باعث شود کارمندان بیشتر از سرمایه‌گذاران استقبال کنند. با وجود این، شایان ذکر است که در بررسی‌های خود از اطلاعات مربوط به میانگین دستمزدها (به ویژه حقوق و دستمزدهای کارمندان دولتی) استفاده کردیم و لذا این امکان وجود دارد که نتایج به دست آمده بیانگر تمام ابعاد این رابطه نباشد و مبدا و رکن نظام حقوقی و قضایی نیز بر میزان هزینه‌های اداری تاثیر گذار، زیرا ما شاهد بودیم که در کشورهای انگلوساکسون، نظام حقوقی و قضایی، خود باعث و بانی افزایش هزینه‌های اداری می‌گردد.^(۹) به همین ترتیب، کشورهای آفریقایی نیز دارای نظام‌های قضایی خاصی هستند که هزینه‌های اداری هنگفتی را به وجود می‌آورند.

زیرنویس‌ها:

(۱) به عنوان مثال، نیجریه در مقایسه با سایر کشورهای آفریقایی از تعداد معقولی دستورالعمل‌های اداری برخوردار است و میزان تاخیر ناشی از این امر در آنجا کوتاه‌تر است اما هزینه‌های مربوط به این موانع حدود ۳ تا ۴ برابر کشورهایمانند سنگال، مالی، و غنا می‌باشد.

(۲) همگرایی و رابطه مستقیم قابل توجهی بین تعداد مراحل و هزینه‌های ناشی از آن (۰/۱۶) وجود دارد که نشان می‌دهد این امر تا حد زیادی بستگی به اراده دولت‌ها دارد. این رابطه بین تعداد مراحل و هزینه‌های آنها ۰/۴۹ می‌باشد. لازم به ذکر است که جانکوف در تحقیق خود به ضرایب بالاتری

است (مانند برخورداری از حقوق سیاسی با کارآمدی نظام قضایی) یافته است لذا می‌توان نتیجه گرفت که بسیاری از متغیرهای سیاسی با متغیرهای اشاره شده در جداول این تحقیق رابطه مستقیم دارد. (۸ رجوع کنید به هاگمن، کی، و اولارگا (۲۰۰۱) برای آگاهی از نتایج تجربی بیشتر. (۹ این امکان نیز وجود دارد که هم هزینه‌های اداری و هم سطح فساد تحت تاثیر نوع نظام قضایی قرار داشته باشد.

نتایج نیز تفاوت چندانی با نتایج مندرج در جدول شماره چهار ندارد. (۵ علاوه بر این، باید اشاره کرد که نتایج مربوط به کشورهای مورد بررسی ما در طول یک سال واحد جمع‌آوری نشده‌اند، (که بیشتر آنها جزو کشورهای کوچک بوده‌اند). (۶ علاوه بر این هزینه‌های جانبی مربوط به جمع‌آوری مالیات‌ها با افزایش سطح فساد افزایش می‌یابد. (۷ جانکوف نیز شبیه همین ضرایب و روابط را که مربوط به آزادی‌های سیاسی

دست یافته است که این ضرایب بین کشورهای مختلف متفاوت است. (۳ استدلال ما از نظریه منافع ملی تا حد زیادی می‌تواند دشواری‌ها و ابهامات مربوط به متغیرهای موجود را برطرف سازد. شبیه همین نوع استدلال را جانکوف (۲۰۰۲) نیز بکار برده است. نتیجه‌گیری‌های نویسندگان این بررسی نیز کاملاً براساس یافته‌ها و نتایجی است که بدان رسیده‌اند. (۴ در صورت نیاز، نتایج مربوط به رگرسیون‌های OLS موجود است که این

جدول شماره سه - هزینه کل برای هر دستورالعمل (به دلار آمریکا)

برای سرمایه‌گذاران خارجی		برای سرمایه‌گذاران محلی	
۴۱۷	زامبیا	۴۸	ماداگاسکار
۴۷۰	شیلی	۸۲	هند
۵۱۷	بورکینافاسو	۸۵	لسوتو
۵۷۶	تونس	۱۰۰	مالاوی
۶۳۹	آرژانتین	۱۰۱	آفریقای جنوبی
۷۲۷	مصر	۱۰۵	تونس
۸۶۹	چک	۱۳۵	بورکینافاسو
۹۷۴	هند	۱۶۸	شیلی
۱۲۲۱	موریتانی	۱۹۶	اوگاندا
۱۲۲۹	لتونی	۲۰۱	سنگال
۱۳۱۸	کنیا	۲۱۴	مصر
۱۳۶۶	ارمنستان	۲۴۳	چک
۱۵۶۰	سوازیلند	۲۴۶	تانزانیا
۱۷۸۴	سنگال	۲۵۵	مالی
۱۸۵۰	لیتوانی	۲۵۷	غنا
۱۸۸۴	غنا	۳۱۹	آرژانتین
۲۰۹۸	زیمبابوه	۳۲۶	ارمنستان
۲۱۷۲	مالی	۳۹۵	مراکش
۲۳۶۳	اسلوانی	۴۰۲	زیمبابوه

برای سرمایه‌گذاران خارجی		برای سرمایه‌گذاران محلی	
۲۶۰۵	لسوتو	۴۰۵	بلغارستان
۲۶۵۰	مراکش	۴۴۳	سوازیلند
۲۷۰۳	مالاوی	۴۴۴	کنیا
۲۷۳۳	اوگاندا	۴۴۹	لیتوانی
۲۹۴۱	اردن	۵۱۲	موریتانی
۲۳۴۳	نیجریه	۵۴۰	لتونی
۳۴۵۲	ماداگاسکار	۸۳۲	ترکیه
۴۷۵۶	تانزانیا	۱۰۷۰	موزامبیک
۶۰۲۳	بلغارستان	۱۳۶۵	نیجریه
۶۲۰۷	رومانی	۱۵۴۵	اسلوانی
۶۴۸۰	ترکیه	۱۹۴۵	اردن
۶۶۹۵	موزامبیک	۲۵۳۰	رومانی

جدول شماره چهار - ضرایب همبستگی (برای تمام متغیرها)

موضوع	هزینه‌های اداری کل برای هر مرحله نسبت به GDP	هزینه‌های اداری کل برای هر مرحله نسبت به GDP
	سرمایه‌گذاری خارجی	سرمایه‌گذاری محلی
فساد	-۰/۱۶	-۰/۶۲
حاکمیت	-۰/۳۶	-۰/۴۰
آزادی سیاسی	-۰/۶۰	-۰/۵۹
تجارت / GDP	-۰/۰۳	-۰/۰۴
GDP/FDI	-۰/۱۲	-۰/۱۸
شاخص گشودگی	-۰/۷۰	-۰/۵۹
میانگین دستمزدها	-۰/۵۴	-۰/۳۶
کشورهای آفریقایی	-۰/۵۲	۰/۳۴
قوانین آنگلساکسون	-۰/۲۴	۰/۱۷